

Arrest

nr. 149 813 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2014 diende verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat zijn vingerafdrukken op 13 september 2014 te Vincenzo (Italië) werden afgenomen.

Op 29 september 2014 werd verzoeker onderworpen aan een interview in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin-III-verordening).

Op 14 oktober 2014 werd er een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties.

Op 20 januari 2015 erkenden de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag op grond van artikel 18(1)b van de Dublin-III-verordening.

Op 31 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw(1), die verklaar; te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3.2 en 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.09.2014 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een identiteitskaart met nummer X, afgegeven op 14.09.2013 Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.09.2014 asiel vroeg in Vicenza (Italië).

De betrokkene werd gehoord op 29.09.2014 en verklaarde dat hij op 09.08.2014 vanuit zijn woonplaats Eritrea te voet naar Soedan vertrok. Na een verblijf van ongeveer één week in Khartoum reisde hij verder naar Libië, waar hij naar eigen zeggen op 24.08.2014 aankwam. Hij verbleef er op verschillende plaatsen tot hij op 17.09.2014 per boot naar Italië vertrok. Betrokkene stelde dat hij bij aankomst in Italië, op 19.08.2014 onmiddellijk door het Rode Kruis naar een onbekende plaats werd gebracht vanwaar hij met de auto, samen met de smokkelaar, doorreisde naar een andere onbekende plaats. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken wel werden genomen bij aankomst in Italië, maar ontkende dat hij asiel vroeg in Italië. Betrokkene stelde verder niet te weten hoeveel dagen hij in Italië doorbracht, hij stelde in de auto met de smokkelaar te hebben rondgereden en ook in de auto te hebben geslapen. Betrokkene reisde via voor hem onbekende landen naar België.

Op 14.10.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Artikel 25(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen twee weken dient te antwoorden op een verzoek voor terugname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 25(2) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon terug te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon terug te nemen. De Italiaanse instanties erkenden later, op 20.01.2015, inderdaad verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen 'van België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hij stelde dat de smokkelaar hem in België heeft afgezet, dat het de keuze was van de smokkelaar. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Italië door te stellen dat hij niet naar Italië wenst terug te keren. Betrokkene stelde hieromtrent verder dat hij snel zijn gezin wil laten overbrengen naar België en dat dit niet in Italië kan omdat ze daar zeer traag werken.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Met :s in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Italië door te stellen dat hij niet naar Italië wenst terug te keren en snel zijn gezin wil laten overbrengen naar België en dat dit niet in Italië kan omdat ze daar zeer traag werken. Betrokkene maakte geen gewag van feiten, ervaringen of omstandigheden die duiden op een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De opgegeven redenen van betrokkene hebben betrekking op het instellen van een andere procédure, namelijk gezinshereniging. Dergelijke procédure kan eveneens in Italië opgestart worden en zal verlopen volgens de in de nationale wetgeving voorziene procédure en termijn er is. Deze vermelde reden, die bovendien een louter persoonlijke appreciatie van betrokkene is die geenszins gestaafd kan worden, kan dan ook geen enkele grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verder wensen we op te merken dat Italië instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) b) van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Italië op 13.09.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen verwijzen wij naar het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot april 2014, verder AIDA--; -apport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 25, alinea's 3 A 5) . Op basis van deze informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand verkrijgen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen (pagina 26, alinea 3).

Italië, lidstaat aan de "buitengrens", kent tot heden een grote toestroom van immigranten, die de structuren voor opvang van en bijstand aan asielzoekers ontegensprekelijk onder druk zet. Hieromtrent wensen we op te merken dat het UNHCR de staten, die geboden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen ook aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, 'Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013.

We merken verder op dat het EHRM in de zaken Mohammed Hussein versus Nederland en Italie (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10); Tarakhel versus Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12) en A.M.E. versus Nederland (EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaaldelijk stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest M.S.S. versus België en Griekenland. Het hof is van oordeel dat de structuur en algemene situatie van opvangfaciliteiten in Italië op zich geen beïnvloeding vormen voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land (A.M.E. versus Nederland, EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Eerzoverdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een in 1986 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 29.09.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene specifieke noden heeft.

De betrokkene verklaarde geen in België noch in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We merken p deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten er is vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg me si de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te Le geven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Er werd eveneens een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 14 april 2015 werd verzoeker gerepatrieerd naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verweerder het "verslag vertrek" voor van 14 april 2015 waaruit blijkt dat verzoeker op die datum naar Italië werd gerepatrieerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan actueel belang bij zijn beroep nu hij op 14 april 2015 vrijwillig gevolg zou gegeven hebben aan de bestreden beslissing en naar Italië is vertrokken, waardoor de beslissing uitvoering heeft gekregen.

De raadsman van verzoeker volhardt ter zitting in zijn belang en verwijst in zijn verzoekschrift waarin gewezen wordt op artikel 29, 3 van de Dublin-III-Verordening.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat van een vrijwillig vertrek geen sprake is. Het verslag vertrek vermeldt namelijk *"in uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet."* Ook uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat er *in casu* duidelijk sprake is van een gedwongen repatriëring.

Bijkomend blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin-III-Verordening nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. Verweerder betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu hij zelf toepassing maakt van deze Verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening bepaalt als volgt: *"Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."* Verzoeker verwijst in diens verzoekschrift naar deze bepaling.

Artikel 30, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt dat: *"Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht."*

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 18, 1, b van de Dublin-III-verordening.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“De Belgische Staat meent dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Italië en dat daarom Italië overeenkomstig artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013 verplicht is verzoeker terug te nemen. Verzoeker heeft echter nooit asiel aangevraagd in Italië. Na aldaar te zijn aangekomen werd hij evenwel door het Rode Kruis overgebracht naar een onbekende plaats waar zijn vingerafdrukken werden genomen, doch hij vroeg geen asiel aan. Nadien heeft hij immers met de smokkelaar verder rondgereden tot hij in België aanbelandde en er asiel aanvraagde.”

Gelet op het feit dat verzoeker nooit asiel heeft aangevraagd in Italië, dient België beschouwd te worden als het land waar hij als eerste asiel heeft aangevraagd, waardoor de Dublin-procedure niet van toepassing is op verzoeker. Hierdoor dient België de asielaanvraag van verzoeker te behandelen en dient de beslissing om hem te verwijzen naar Italië te worden vernietigd.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn verhoor op 29 september 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad heeft verklaard dat hij in Italië nooit een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat wel zijn vingerafdrukken werden genomen bij aankomst. Echter uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten op 20 januari 2015 in hun document “*objet: application du reglement CE N343/2003 – acceptation*” uitdrukkelijk op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening de terugname hebben aanvaard.

Artikel 18, 1, b van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...];

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Hieruit blijkt duidelijk dat de Italiaanse overheden erkennen dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend bij hun autoriteiten. Indien dit niet het geval zou zijn, zou er geen reden zijn waarom de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk op deze rechtsgrond de terugname aanvaarden.

Verzoeker gaat er overigens klaarblijkelijk aan voorbij dat zelfs indien er enkel sprake zou geweest zijn van een illegale grensoverschrijding in Italië komende vanuit een derde land, zonder dat hij er een asielaanvraag zou ingediend hebben, ook op grond van artikel 13, 1 van de Dublin-III-Verordening Italië zou verantwoordelijk geweest zijn voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker heeft immers zelf verklaard vanuit Libië per boot naar Italië te zijn gereisd en stelt niet dit op legale wijze te hebben gedaan.

Een schending van artikel 18, 1, b van de Dublin-III-verordening wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 29 van de Dublin-III-Verordening.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Termijnen overeenkomstig artikel 29 van de Verordening 604/2013 werden niet nageleefd. Verzoeker vroeg op 23.09.2014 asiel aan in België. Ogenschijnlijk heeft de Belgische Staat nadien een verzoek voor terugname gericht aan de Belgische Instanties, hoewel verzoeker hier niet de nodige bewijsstukken van heeft ontvangen. Verzoeker werd in kennis gesteld op 31.03.2015 van de beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Pas op 14.04.2015 zal er effectief worden overgegaan tot verwijdering van het grondgebied België en zal verzoeker worden overgebracht naar Italië.”

Artikel 29, tweede lid van de Verordening 604/2013 bepaalt dat indien de overdracht niet plaatsvindt binnen een termijn van 6 maanden, dat de verplichting van de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen komt te vervallen en vervolgens gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat, in casu België.

Artikel 29, derde lid van de Verordening 604/2013 bepaalt vervolgens dat een persoon die ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, de lidstaat die de overdracht heeft verricht de betrokkene onmiddellijk dient terug te nemen. In casu vroeg verzoeker asiel aan op 23.09.2014 asiel aan in België. De overdracht naar Italië staat echter pas gepland op 14.04.2015, bijna 7 maanden na de eerste asielaanvraag.

De termijn van 6 maanden is zodoende verstreken waardoor België overeenkomstig artikel 29 van de Verordening verplicht is verzoeker opnieuw over te nemen."

Artikel 29 , eerste en tweede lid van de Dublin-III-Verordening luiden als volgt:

"Werkwijzen en termijnen

1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Uit artikel 29, eerste lid van de Dublin-III-verordening blijkt duidelijk dat verzoeker in zijn betoog verkeerdelijk uitgaat van de datum van het internationaal beschermingsverzoek, nl. 23 september 2014 als aanvangsdatum voor de berekening van de termijn van zes maanden. Er is immers duidelijk sprake van een overdrachtstermijn van zes maanden "vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen".

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het terugnameverzoek van België niet binnen de door de Dublin-III-verordening gestelde termijn beantwoordt werd. Artikel 25(1) van de Dublin-III-verordening stelt dat het verzoek tot terugname binnen de twee weken dient beantwoord te worden indien het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodacsysteem verkregen gegevens, hetgeen thans aan de orde is. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn staat volgens artikel 25(2) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon terug te nemen. Bijgevolg kan Italië worden geacht de aanvraag te hebben aanvaard twee weken na het terugnameverzoek, met name op 28 oktober 2014. Bijgevolg had de gemachtigde tot 28 april 2015 de tijd om verzoeker aan Italië over te dragen. De overdracht gebeurde bijgevolg binnen de door artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn.

Waar verzoeker nog stelt niet de nodige bewijsstukken te hebben ontvangen dat België de terugname aan de Italiaanse instanties had gevraagd, blijkt duidelijk uit de bijlage 26 van verzoeker dat een Dublininterview werd gedaan op 29 september 2014 en dat overdracht aan Italië was gevraagd. Uit de bijlage 26 blijkt eveneens dat verzoeker zich in het kader van de Dublinprocedure op verschillende data heeft aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een schending van artikel 29 van de Dublin-III-Verordening wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES